

2

Sol ovan molnen

– Heeej! Har allt gått bra? Jag är precis klar och du kommer helt perfekt, hörde Nova någon säga upphetsat.

Eftersom Nova fortfarande satt i gräset där hon hade fallit, hade hon solen nästan rakt i ansiktet och såg bara en mörk skugga av personen som pratade. Det såg nästan ut som personen strålade i solskenet.

– Hej, jag är Sol! hörde Nova flickrösten säga.

– Du är solen! Jag menar, är det du som är solen? svarade Nova utan att tänka efter.

– Neej! svarade flickan med ett skratt. Jag *heter* Sol. Det är mitt namn.

Sol, som flickan tydligen hette, förstod att Nova hade solen rakt i ansiktet och inte kunde se henne så bra. Med några jämfotaskutt hoppade hon åt sidan. Nu kunde Nova se flickan tydligt. Flickan såg ut att vara ungefär fem år gammal, kanske lite äldre. Ett brett leende och pigga, förväntansfulla, blåa ögon lyste upp hennes ansikte. Hon hade ljust, rakt och ganska kort hår, men det räckte ändå till en liten tofs därbak, en vit, tunn, bomullströja med lite puffiga ärmar och en röd klänning med axelband. Runt halsen hade hon ett glänsande smycke. Barfota och barbent var hon så klart eftersom det var varm sommar där

hon bodde.

Nova samlade sig och reste sig upp. Hon stod helt tyst för ett ögonblick och tittade på flickan. Sedan tittade hon runt omkring sig och bestämde sig för att det inte var någon idé att vara förvånad mer. Det skulle nog bli svårare sagt än gjort, men å andra sidan så kändes ju allt faktiskt riktigt bra. Nova kunde faktiskt inte påminna sig om att hon mått så här bra på länge. Men hon var full av nyfikenhet och frågor.

– Var är jag någonstans? frågade Nova till slut för att bryta tystnaden.

– Du är hemma hos mig såklart, svarade Sol. Uppe på mitt moln. Jag ska visa dig allt du vill se här, men först tycker jag att vi fikar. Bullarna och kakorna är precis nygräddade. De smakar bäst då. Kom!

Sol tog Nova i handen och drog med henne skuttandes till det uppdukade bordet. Nova satte sig stelt i en av stolarna medan Sol hoppade upp och satte sig med benen i kors i hängsoffan. Hon gungade några gånger fram och tillbaka och tittade glatt på Nova med kysande ögon. När hon förstod att Nova inte vågade ta för sig själv, lutade hon sig fram och hoppade upp på bordet. Sittandes med knäna på bordet höll hon upp ett glas saft åt Nova. Hon skar upp en ordentlig bit jordgubbstårta och tippade över den på Novas fat. Sedan tog hon en lika stor bit själv och höll upp en kopp kaffe. Till sist tog hon en bit drömkaka och la upp på ett fat.

– Och några droppar saft, sa hon och höll upp några droppar saft på kakan så att den blev riktigt blöt och kladdig.

– Är det gott det där? frågade Nova för att bryta tystnaden som hade uppstått igen.

Hon hade aldrig sett någon hälla saft direkt på kakan förr.

– Det är inte till mig heller, svarade Sol skrattandes. Det är till Bombuzz. Ju sötare dess bättre, det är hans motto det.

– Bombuzz? undrade Nova.

– Ja! Humlan som kom med dig. Han som jag lämnade nere hos dig tidigare idag.

Inte förrän då slog det Nova att Sol måste vara den där röda flickan som hon hade sett tidigare i parken.

– Var det du? Vad gjorde du i parken? mumlade Nova med en stor bit tårta i munnen.

– Jag lämnade ju Bombuzz, svarade Sol, humlan alltså, så att han skulle kunna hjälpa dig att hitta vägen hit upp ifall du gick vilse. Men du kom visst raka vägen helt själv utan hans hjälp. Jag var inte säker på att du skulle komma ihåg vägen.

– Vadå komma ihåg vägen? utbrast Nova. Jag har väl aldrig varit här förr?

– Jo då, en gång tidigare. Men du var ganska liten då. Bara nåt år eller så, så du kommer säkert inte ihåg. Du låg på gräsmattan därborta under äppelträdet och lekte och busade med Cumulus nästan hela dagen.

– Och Cumulus är vem då? undrade Nova vidare.

Hon hade bestämt sig för att fråga om allt konstigt här uppe, vad det än var för tokigheter.

– Cumulus! ropade Sol och vände sig mot grönsakslandet.

Det lilla molnet flöt en bit ovanför grönsakerna och vattnade dem med omsorg. Han tittade upp när han hörde sitt namn, fnissade och gjorde ett sådant där varv i luften igen så att det dök upp en skimrande regnbåge. ”Plopp”, så sprack den och så fortsatte han att vattna.

– Cumulus är mitt trädgårdsmoln, sa Sol stolt. Det bästa som finns skulle jag tro. Men det säger nog alla om sina trädgårdsmoln. Du kan plocka ett äpple från trädet där och imorgon så har det vuxit ut ett nytt igen. Massor av sol, vatten och så lite himlakraft förstås. Vill du ha mer saft? Jag tror att jag ska ta lite mer kaffe iallafall, sa hon och hällde upp en halv kopp.

– Jag har aldrig sett ett barn dricka kaffe förr, reagerade Nova. Det är bara de stora som gör det där jag bor.

– Det gjorde inte jag heller när jag var barn, svarade Sol med eftertanke. Du förstår jag är inte precis ett barn även fast jag ser ut som ett. Jag är nog över trehundra år gammal om jag tänker efter. Det är lite märkligt och ganska svårt att förklara, men när jag kom hit, till himlen alltså, så såg jag ut så här, som ett barn och eftersom det är så här jag är van att se mig, så är det så här jag är. Timmar, dagar och till och med år fungerar inte riktigt likadant här uppe som nere hos er.

– Trehundra år! utbrast Nova. Och förstod med ens att det där med att hon skulle försöka att inte bli förvånad skulle bli ganska svårt.

– Minst, svarade Sol och skrattade till.

– Jag tror inte jag förstår riktigt, fortsatte Nova samtidigt som hon tog bulle till. De här var underbara!

– Jaa! Är det nåt man hinner göra mycket av under trehundra år så är det att baka bullar, sa Sol med ett leende. Kom nu så går vi ett varv och tittar och pratar lite.

Sol skuttade ner från hängsoffan.

– Du har säkert massor av frågor. Jag kan säkert inte svara på alla men kanske på några.

– Får jag fråga vad jag vill? undrade Nova.

– Såklart! Men som sagt, jag kanske inte kan svara på allt.

– Hur kom jag hit?

– Aah! svarade Sol uppmuntrad då hon förstod att den här frågan skulle hon nog kunna svara på. Genom drömmen! Man kan bara komma hit genom att drömma, så det är därför som det nästan bara är små barn som kommer hit. Alla små barn får någon gång komma hit och träffa sin skyddsängel. Som när du var här och lekte med Cumulus. De flesta kommer bara en gång och hälsar på, andra kommer oftare, men nästan inga kommer när de är så stora som du är nu. Jag kan faktiskt inte påminna mig om att det någonsin hänt under mina trehundra år här uppe. När man är äldre så har de flesta glömt bort hur man drömmer sig hit överhuvudtaget.

– Skyddsängel! utbrast Nova igen. Är du min skyddsängel? Har det hänt mig något?

Nova blev plötsligt orolig.

– Nehää då! svarade Sol lugnande. Du har bara drömt dig hit.

– Varför har jag kommit nu då? fortsatte Nova.

– Jag vet faktiskt inte. Det är lite konstigt att ett så gammalt barn som du kommer hit. Men jag tror att *jag* av någon anledning drömde om dig, och förstod att jag måste hämta dig. Kanske var det för att du kände dig lite ledsen och behövde komma hit en stund eller ... Sol tänkte efter en stund. Eller så är det något annat som vi inte vet om ännu.

– Har du vingar? undrade Nova lite blygt.

– Såklart jag har!

Så fällde Sol upp sina vingar och fladdrade ut dem några gånger. Det såg ut som om hon skakade bort skrynklor från ett

lakan. Vingarna såg ut som ett par svanvingar och var något längre än hennes armar när de var utfällda. Hon tog några vingtag och lyfte smidigt från marken och flög upp och hämtade varsitt stort äpple, högst upp från ett av äppelträden.

– Woow! var allt Nova kunde få fram för att beskriva det hon kände. Det måste vara härligt att kunna flyga.

– Jo det må du tro, svarade Sol. I alla fall i början. Jag tror inte att jag gjorde annat än bara flög runt, runt och tjöt och skrattade första dagarna när jag kom hit. Men nu känns det inte märkvärdigare än att gå. Här, ta ett äpple. De är jättesaftiga.

Hon räckte fram ett äpple samtidigt som hon landade och fällde ihop sina vingar så att man knappt kunde ana dem bakom ryggen. Nova tog en stor tugga på sitt äpple och njöt. Det var verkligen saftigt och nästan lika sött som honung. Utan att prata började de strosa mot molnkanten.

– Får jag titta ner? frågade Nova och bet sig lite lätt i underläppen då hon inte var säker på att hon skulle våga.

– Javisst! svarade Sol. Men var försiktig. Ramlar du så kanske jag inte hinner fånga dig förrän du vaknar och är tillbaka i din säng.

Nova kröp ut på molnkanten och tittade försiktigt ner med bara ett öga öppet. Det kändes inte alls läskigt utan bara vackert. Hon öppnade båda ögonen och utbrast:

– Ååh, vad fint det är! Och så mycket vatten överallt. Jag undrar var jag bor?

– Här, jag ska visa dig, sa sol och la sig på mage bredvid Nova och pekade. Där! Ser du vattnet där och ön som nästan ser ut som ett öga. Lite längre in ser du en stor, grön fläck

bland alla husen. Det är parken där du bor.

– Jag vet inte. Kanske! Nä, det är alldeles för smått för mig, svarade Nova samtidigt som hon försökte se någon ö som såg ut som ett öga - det var inte lätt för hon tyckte alla öar såg ut som ögon.

De låg en stund och bara tittade ner på jorden och smaskade på sina äpplen. Efter en stunds tystnad fråga Nova allvarligt.

– Hur kom du hit? Och blev en ängel menar jag. Är du född här?

– Oj! Det var länge sedan det, svarade Sol och tänkte efter ett slag. Nej, jag är inte född här utan jag är född på jorden precis som du fast för länge, länge sedan. Jag bodde nästan på samma ställe som du. Fast då såg det förstås inte likadant ut. Inte alls så många hus och vägar och sånt. Jag bodde med min mamma, pappa, mormor, morfar och två storebröder. Men jag blev sjuk och sedan kom jag plötsligt hit.

– Var du ledsen då? undrade Nova.

– Nej. Inte direkt, svarade Sol. Jag kunde ju se hela familjen här uppifrån och dessutom fick jag träffa farfar och min morbror direkt när jag kom hit. Det som var lite jobbigt var att de var så ledsna där nere när jag försvunnit. Men nu så är hela familjen häruppe, fast de bor några moln härifrån.

– Jag blev ledsen när min pappa blev sjuk och försvann, fortsatte Nova med tystare, sorgsen röst.

– Jag vet! svarade Sol. Man måste få vara ledsen ibland. Du ska se att du kommer träffa honom förr eller senare.

När de låg där vid molnkanten och njöt och pratade, blänk- te det till ifrån Sols halsband. Nova kände på sig att det var något speciellt med smycket. Det lyste så förunderligt.

– Vad är det för fint halsband du har? frågade hon.

Sol tittade ner på sitt halsband och fick ett sorgligt leende.

– Tja du! Den som kan svara på det.

Nova märkte att Sol hade svårt att svara på frågan och ångrade att hon ställt den.

– Förlåt, det kanske var en dum fråga.

– Nej! utropade Sol. Det finns inga dumma frågor. Jag vet bara inte riktigt svaret. Men istället för svaret så kan jag berätta hur jag fick halsbandet och det lilla jag vet om det.

Sol satte sig upp, funderade och fortsatte:

– Egentligen är det inget märkvärdigt alls. Bara ett olöst äventyr. När man har levt så länge som jag, så börjar man fundera på livet. Det gör alla förr eller senare. Har du aldrig undrat över meningen med livet?

– Ehh, nej! Faktiskt inte.

– Ja, ja. Det kommer du göra. Jag hade levt här uppe bland molnen i ... tja minst hundrafemtio år. Dagarna och äventyren hade bara svindlat förbi och jag såg någonting nytt och spännande varje dag. Det gör jag fortfarande förresten. För att göra ett långt funderande till en kort berättelse så kan jag säga att jag begav mig ut på mitt livs största äventyr. Jag hade bestämt mig för att ta reda på meningen med livet. Var skulle man få reda på det om inte här uppe bland molnen? Du anar inte vilka äventyr, strapatser och saker jag fick vara med om. I flera år var jag ute och letade och följde ledtrådar. Det skulle förmodligen ta flera år att bara berätta om allt. Men till slut så kom jag till äventyrets slut. Oraklet vid Vishetens Ocean berättade exakt var jag skulle finna mitt svar. Efter ytterligare några äventyr var jag äntligen framme på rätt plats. Men till min stora

besvikelse var det endast det här halsbandet som låg där jag hade hoppats finna svaret på gåtornas gåta. Jag blev så arg och besviken att jag utmattad begav mig hem igen. Efter det äventyret struntade jag i att fundera vidare på livets mening.

– Så efter allt du var med om, fick du bara ett halsband? frågade Nova, som för ett ögonblick hade hoppats att få höra något stort.

– Japp! Du kan förstå att jag blev besviken. Men det gick över lika snabbt som skoskavet från den långa resan. När jag kom hem fick jag min första skyddsling. Han var besvärlig han och jag hade mycket att lära som skyddsängel.

– Skyddsling? Är det oss du skyddar som du kallar skyddsling? skrattade Nova.

– Precis, svarade Sol med ett brett leende. Du är rena drömmen jämfört med min första skyddsling: Silvester. Jag har aldrig varit med om maken till busfrö. Han utmanade ödet hela tiden. Alltid nya farligheter. Det ena vildare än det andra. Men det var tack vare honom jag fick reda på en av halsbandets krafter.

– Krafter? frågade Nova. Jag visste väl att halsbandet inte bara var ett vanligt smycke.

– Nej, svarade Sol. Långt ifrån ett vanligt gammalt smycke. Det finns många hemligheter att finna i det här halsbandet. Så mycket har jag förstått. Busungen Silvester hittade på något farligt hela tiden. Det var inte det att han var dum eller elak. Han var bara vild. Men jag var tvungen att övervaka honom dygnet runt och det höll bara inte. Det var då jag upptäckte att halsbandet har skyddande krafter för er människor. Det är som en omvänd magnet, som stöter bort faror.

– Vad hände med Silvester då? undrade Nova.

– Han finns här uppe bland molnen sedan länge nu, svarade Sol och tittade ut över horisonten.

– Så halsbandets kraft funkade inte då?

– Jo då. Silvester hade inte fått se sin tioårsdag om han inte hade haft halsbandet på sig. På sin hundra födelsedag tog han av sig halsbandet för första gången på nästan nittio år. Han gick och la sig på kvällen, trött av åldern, men med ett leende på läpparna och vaknade upp här uppe med ett ännu större leende och pigg, ung och frisk. Då fick jag tillbaka mitt smycke och jag har inte tagit av det sedan dess.

Just då surrade det till bakom Novas öra. Det var humlan Bombuzz som hade fått nya krafter av kakan och saften.

– Hallå där. Vill du ha mer smaskilikaka? tjoade Sol till Bombuzz som skakade nej med huvudet.

Bombuzz flög fram till Sols öra och surrade några ord.

– Bombuzz säger att jag ska hälsa dig välkommen hit upp, förklarade Sol när hon lyssnat klart. Och så undrar han om du förstår vad han säger.

– Kan du höra vad han säger? undrade Nova förvånat. Vilken fantastisk humla.

– Men alla djur kan prata, svarade Sol med en lätt axelryckning. Men det är inte så lätt att förstå dem i början. Och det är definitivt lättare om man pratat med en och samma humla i trehundra år.

– Är Bombuzz också trehundra år? utropade Nova samtidigt som hon vinkade till sig Bombuzz.

– Nehej då! svarade Sol med ett finurligt leende för hon förstod hur konstigt allt det här måste vara för Nova. Han är

mycket äldre. Men han kan bara komma ihåg de senaste sju, åttahundra åren. Så han är säkert minst åttahundra år eller så.

– Oj! Flämtade Nova. Åttahundra år ...

Bombuzz flög fram till Nova så att hon tydligt kunde se hans ludna ansikte.

– Säg någonting så får jag försöka höra om jag förstår, sa Nova till Bombuzz.

Bombuzz skrynklade ihop pannan och satte ett av sina sex ben mot hakan och funderade på vad han skulle kunna säga som var enkelt att förstå. Så harklade han sig och surrade:

– Zzzzej,
zzpå dig.

Zja zhetzer Zomzuzz.

Za zbor zzå zen zolnzuzz.

Så log han brett och var mycket stolt över det han lyckats säga.

– Hej! ... Jag Zezzer ..., upprepade Nova högt för sig själv så att hon skulle förstå. Jag heter Bombuzz! ... Jag bor på en molntuss. Var det det du sa? ropade hon och var minst lika stolt som Bombuzz över att hon lyckats förstå vad humlan sa.

– Zzzzz, svarade Bombuzz och nickade upphetsat med huvudet.

– Han rimmar alltid på det han säger, sa Sol och tittade glatt på dem båda. Hej och dej, Bombuzz och molntuss! Du kommer snart förstå honom lika bra som du förstår mig.

– Ååh! utropade Nova glatt. Jag kan prata med humlor. Vad jag tycker om den här platsen. Kan vi inte gå och titta på mer saker hos dig?

– Kom ska jag visa dig, sa Sol och skuttade iväg mot den lilla

dammen.